

Under Forsamlingens Behandling af 3. Udvalgs Beretning vedrørende Afrustningsspørgsmaalet erklærede Tyskland, Ungarn og Østrig ikke at ville stemme for den Del af Beslutningen, der angik Afrustningskonferencen, da det ikke udtrykkeligt siges i Beslutningen, at Konferencen skal sammenkaldes i 1931.

Under Forhandlingerne tog *Briand* Ordet for at paavise, at Frankrig havde gjort store Skridt ad Nedrustningens Vej. Fredsstyrken var meget formindsket, og Tjenestetiden nedsat fra tre Aar til et Aar. Frankrig var rede til at fortsætte, men det maatte holde fast ved Kravet: Voldgift, Sikkerhed, Afrustning. Det maatte gaa forsigtigt frem ad Nedrustningens Vej, saa længe saa stærke Uroelementer fandtes i Europa.

Grev *Apponyi* (Ungarn) svarede, at han forstod Briands Udtalelser, men man maatte ogsaa tænke paa de Lande, der var undergivet en ensidig Afrustningspligt, uden at der ydedes dem Sikkerhed af nogen Art. Han henviste til Hendersons Ord om Pagtens Afrustningspaabud, der var saa gyldigt som noget andet Afsnit af

Fredstraktaterne. Aftale efter Aftale øgede »Sikkerheden«, og dog hed det stadig: Der er ikke nok endnu.

Curtius hævdede, at naar det forberedende Udvalg sluttede af i Aar maatte man kunne fastsætte allerede nu den endelige Dag for Afrustningskonferencen, først da kom Forberedelserne i Staterne for Alvor i Gang. Henderson havde med Rette fulgt Ordenen: Afrustning, Voldgift, Sikkerhed. Tyskland ønskede Freden. Han erkendte Uroelementernes Tilstedeværelse ogsaa i Tyskland, men Rustningernes Opretholdelse var ikke et Middel derimod. Tværtimod vilde Nedrustningen være et Hovedmiddel mod Uroen.

Lord *Cecil* erklærede, at England saa stærkt som nogen ønskede hurtig Indkaldelse af Afrustningskonferencen, forhaabentlig kom den i 1931, men fremfor alt maatte den ikke mislykkes. Derfor burde en bestemt Dag ikke fastsættes. I Folkeforbundets Tid var meget sket for Voldgiftssystemet, meget for Sikkerheden, lidet for Afrustningen. Nu var Tiden inde til at tage betydningsfulde Skridt paa dette afgørende Omraade.

Den europæiske Union.

I Henhold til den Beslutning, der vedtoges under det af Udenrigsminister Briand den 9. September 1929 i Genève sammenkaldte Møde af Repræsentanter for de 27 europæiske Stater, der er Medlemmer af Folkeforbundet, tilstillede Briand den 17. Maj de paagældende Stater et Memorandum om Oprettelsen af en europæisk Union, idet han anmodede om, at Regeringernes Bemærkninger hertil maatte blive indsendt inden den 15. Juli, saaledes at han kunde forberede en Beretning, der skulde forelægges paa et nyt Møde, der skulde afholdes under den 11. Forsamling.

En Oversættelse af Briands Memorandum og det danske Svar af 11. Juli findes nedenfor i Bilag 5, Sp. 6133.

Den 8. September i Aar afholdtes derefter et nyt Møde, hvor Briand gjorde Rede for Memorandumet og de modtagne Svar, og hvor man drøftede den videre Fremgangsmaade. Ved Mødets Slutning vedtoges en Beslutning, som tilstilledes Forsamlingens Formand. I denne udtales det, at snævert Samarbejde mellem de europæiske Regeringer paa alle internationale Omraader er af overordentlig stor Betydning for Fredens Bevaring, og at et